

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418201637
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4418201637.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX. B. X, XXX XX D., zastúpenej: Mgr. RNDr. Mária Zacharová, PhD., advokátka so sídlom Forgáčova bašta 7, 940 01 Nové Zámky, IČO: 52 864 910, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenej: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníkova 3/A, 845/05 Bratislava, o zaplatenie 2 704,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 06. júla 2021 pod č.k. 5Csp/36/2018 – 504 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi 1 582,57 eura s 5% úrokom z omeškania od 22.03.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi 1 121,69 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 121,69 eura od 22.03.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 18 %. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaná zaplatila spolu sumu 3 088,88 eura (pred začiatkom exekúcie. 55,44 eura + v exekúcii vymožená suma 3 034,44 eura). Z tejto sumy 3 088,88 eura časť vo výške 2 016,15 eura uhradená žalovanej (z toho v rámci exekúcie jej bolo podľa vyjadrenia exekútora vyplatených 2 161,71 eura a pred začatím exekúcie jej žalobkyňa zaplatila 54,44 eura). Zo sumy vymoženej v exekúcii vo výške 3 034,44 eura si časť vo výške 872,73 eura ponechal súdny exekútor ako trovy exekúcie. Spotrebiteľský úver žalovanej poskytnutý žalobkyňou vo výške 331,94 eura, bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, t.j. žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanej 331,94 eura (k uvedenému právnomu posúdeniu odvolací súd žiadne námietky nevzniesol). Vzhľadom na skutočnosť, že splátky úveru uhrádzala žalobkyňa oneskorene, akceptovala, že titulom úrokov z omeškania bola povinná zaplatiť žalovanej sumu 52,68 eura, t.j. mala za to, že zo sumy, ktorú už uhradila, oprávnené prijala žalovaná suma 384,62 eura. Zvyšok jej úhrad spolu vo výške 2 704,26 eura (3 088,88 eura – 384,62 eura) si uplatnila titulom bezdôvodného obohatenia, prípadne ak by súd dospel k záveru, že exekútorom ponechaná suma 872,73 eura nie je bezdôvodné obohatenie, žiadala ju priznať titulom náhrady škody.

Žalovaná vzniesla voči nároku žalobkyne námietku premlčania. Žaloba bola podaná na súde dňa 23.03.2018. Týmto dňom došlo k uplatneniu práva, čo vyvolalo účinky podľa § 112 Občianskeho

zákonníka, t.j. odo dňa uplatnenia práva premlčania doba neplynie. Žalobkyňa všetky platby vykonala v období od 25.03.2008 do 12.10.2017. Bola povinná veriteľovi z úverového vzťahu, t.j. žalovanej vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru vrátiť len to, čo od nej ako úver dostala, plus ňou akceptovaný úrok z omeškania (sama potvrdila, že niektoré splátky úveru uhradila v omeškani). Bola povinná uhradiť žalovanej sumu 384,62 eura. V období od 25.03.2008 do 12.10.2017 uhradila spolu sumu 3088,44 eura. Z tejto sumy žalovaná prijala oprávnené len sumu 384,94 eura (331,94 eura istina úveru + 52,68 eura úrok z omeškania). Zvyšok úhrady vo výške 1 831,53 eura prijala žalovaná preukázateľne bez právneho dôvodu a časť úhrady bola použitá na trovy exekúcie, ktorá bola neskôr zastavená. Z prehľadu platieb založenej na č.l. 442 v spise je zrejmé, že záväzok žalobkyne uhradiť žalovanej dlžnú sumu 384,94 eura bol splnený už úhradami vykonanými v období od 25.03.2008 do 16.11.2010. Všetky ostatné úhrady, zrealizované neskôr, boli už nedôvodné. Žaloba bola podaná na súde 23.03.2018. Všetko, čo žalobkyňa plnila pred dátumom 23.03.2015, je premlčané, pretože pri úhradách vykonaných pred dátumom 23.03.2015 už uplynula trojročná objektívna premlčacia doba. Vychádzajúc z vyjadrenia exekútora z predloženého rozpisu prijatých platieb a ich použitia (č.l. 440 -442 v spise) a s poukazom na vznesenú námietku premlčania súd prvej inštancie skonštatoval, že všetky úhrady (platby) vykonané 3 roky pred podaním žaloby, t.j. pred 23.03.2018 sú premlčané, pretože od ich vykonania uplynula trojročná objektívna premlčacia doba. Trojročná objektívna premlčacia doba neuplynula pri nižšie uvedených platbách prijatých:

dňa 16.04.2015 vo výške 30 eur, k ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 22,80 eura a exekútorom ponechané trovy exekúcie boli 7,20 eura,

dňa 18.05.2015 vo výške 30 eur, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 22,80 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 7,20 eura,

dňa 16.06.2015 vo výške 30 eur, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 22,80 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 7,20 eura,

dňa 16.07.2015 vo výške 30 eur, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 22,80 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 7,20 eura,

dňa 17.08.2015 vo výške 197,77 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 150,31 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 47,46 eura,

dňa 18.04.2016 vo výške 53,50 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 40,66 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 12,84 eura,

dňa 16.05.2016 vo výške 64,09 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 48,71 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 15,38 eura,

dňa 15.06.2016 vo výške 68,96 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 52,41 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 16,55 eura,

dňa 15.07.2016 vo výške 64,09 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 48,71 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 15,38 eura,

dňa 15.08.2016 vo výške 15,23 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 11,57 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 3,66 eura,

dňa 15.11.2016 vo výške 116,09 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 106,09 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 10 eur,

dňa 12.12.2016 vo výške 55,73 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 42,35 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 13,38 eura,

dňa 16.01.2017 vo výške 60,36 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 45,87 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 14,49 eura,

dňa 15.02.2017 vo výške 18,86 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 14,33 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 4,53 eura,

dňa 14.08.2017 vo výške 79,75 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 74,75 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 5 eur,

dňa 13.09.2017 vo výške 72,96 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 55,45 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 17,51 eura,

dňa 12.10.2017 vo výške 74,11 eura, z ktorej platby bola žalovanej zaslaná suma 56,32 eura a exekútorom ponechané trovy konania boli 17,51 eura.

V objektívnej trojročnej premlčacej dobe podľa Občianskeho zákonníka sa teda nepremiľali vyššie uvedené platby realizované v období od 16.04.2015 do 12.10.2017 spolu v sume 1 121,69 eura.

Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že musel skúmať, či k premlčaniu nedošlo v subjektívnej premlčacej dobe, ktorá v prípade bezdôvodného obohatenia aj náhrady škody je dvojročná (§ 106 ods. 1 a § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a začne plynúť odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že sa niekto na jeho úkor bezdôvodne obohatil a kto sa takto obohatil, resp. že mu vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, v prospech koho k obohateniu došlo, je potrebné z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vychádzať minimálne zo dňa, kedy žalobkyňa poukázala žalovanej poslednú splátku úveru. Z prehľadu úhrad je zrejmé, že posledná splátka úveru bola podľa prehľadu platieb vykonaná dňa 12.10.2017. Preto s poukazom na rozhodnutie odvolacieho súdu a skutočnosť, že po tejto poslednej úhrade bola už žalobkyňa schopná jednoznačne vyčíslieť bezdôvodné obohatenie (aj prípadnú škodu), začatie plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby rátať od 12.10.2017 (deň poslednej úhrady) a do podania žaloby 23.03.2018 táto neuplynula. Podaním žaloby na súd dňa 23.03.2018 došlo teda k uplatneniu práva, čo vyvolalo účinky podľa § 112 Občianskeho zákonníka, t.j. odo dňa uplatnenia práva premlčacia doba neplynie. V čase podania žaloby nebola premlčaná pohľadávka 1 121,69 eura predstavujúca úhrady, resp. platby realizované v období od 16.04.2015 do 12.10.2017. Ani pri jednej z uvedených platieb, od ich prijatia do podania žaloby trojročná objektívna premlčacia doba neuplynula. A pri týchto platbách neuplynula ani dvojročná subjektívna doba, ktorej začiatok plynutia súd ustálil dátumom poslednej úhrady. Zvyšok žalovanej sumy, presahujúci sumu 1 121,69 eura je premlčaný. Pretože žalovaná vzniesla námietku premlčania, musel žalobu v tejto časti zamietnuť.

Dospel k záveru, že premlčaná nie je suma 1121,69 eura, predstavujúca platby realizované v období od 16.04.2015 do 12.10.2017. Všetky uvedené platby boli realizované, síce nie v pravidelných, ale splátkach počas prebiehajúcej exekúcie. Časť z týchto platieb spolu v sume 884,47 eura bola vyplatená žalovanej a časť z nich vo výške 237,22 eura ponechaná súdnym exekútorom ako trovy exekúcie.

Sumu 884,47 eura vyplatenú exekútorom žalovanej, žalovaná od žalobkyne prijala bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a preto je povinná toto bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 1, § 456 Občianskeho zákonníka žalobkyňi vydať. Pretože spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, mala žalovaná podľa zmluvy nárok na vrátenie len toho, čo žalobkyňi ako úver poskytla t.j. na vrátenie sumy 331,94 eura. Toto sumu žalobkyňa žalovanej uhradila s príslušným úrokom z omeškania, ktorého vyčíslenie výšku žalovaná nerozporovala, preto nepremličané platby v sume 884,47 eura vyplatené žalovanej je povinná žalovaná žalobkyňi vydať titulom bezdôvodného obohatenia.

Nepremličané úhrady vo výške 237,22 eura boli realizované v rámci exekúcie, boli získané z majetku žalobkyne, boli použité na uspokojenie trov exekúcie. Nenadobudla ich žalovaná, exekútor jej ich nepoukázal. Preto skúmal či a akým titulom má žalobkyňa nárok na túto sumu od žalovanej. Cítoval ustanovenia § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, § 442 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalovaná podala návrh na vykonanie exekúcie proti žalovanej na základe exekučného titulu, rozhodcovského rozsudku sp.zn. SR 1972/09, vydaného dňa 15.03.2007 Stálym rozhodcovským súdom.... Nešlo o rozhodnutie žalovanej, ale o rozhodnutie nezávislej inštitúcie – rozhodcovského súdu. Exekúcia bola na súde vedená pod sp.z. 14Er/800/2007 a v čase jej začatia žalovaná nemala od žalobkyne uhradenú ani tú sumu, ktorú od nej žalobkyňa titulom úverovej zmluvy dostala (v tom čase bola uhradená z jej strany len suma 54,44 eura). Preto nevzhliadol žiadne protiprávne konanie žalovanej (či už konanie v rozpore so zmluvou, alebo zákonom, prípade opomenutie nejakého zákonom, zmluvou požadovaného konania). Ku dňu 11.04.2019 bola predmetná exekúcia právoplatne zastavená z dôvodu, že bola vedená na základe tzv. nulitého právneho titulu. Žalovaná podaním návrhu na jej vykonanie neporušila žiadnu právnu povinnosť, ktorá by jej vyplývala zo zákona, z rozhodnutia alebo zo zmluvy. Pre prípadný nárok na náhradu škody voči žalovanej chýba jeden zo základných a zákonom požadovaných predpokadov, porušenie právnej povinnosti, resp. jej opomenutie zo strany žalovanej. Pre prípad zastavenia exekúcie mala všetky prípadné trovy znášať žalovaná podľa ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Z dokazovania však vyplynulo, že časť peňažných prostriedkov o exekútorom použitých na pokrytie jeho trov. Keďže boli uhradené z peňažných prostriedkov žalobkyne, mal za to, že plnila za žalovanú niečo, čo mala podľa práva plniť žalovaná. Preto sa žalovaná aj časti 237,22 eura na jej úkor obohatila, podľa § 454 Občianskeho zákonníka povinná toto bezdôvodné obohatenie 237,22 eura žalobkyňi vydať.

Žalobkyňa uplatnila úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 19.03.2018 do zaplatenia. Žalovaná sa s úhradou dlžnej sumy dostala preukázateľne do omeškania až po uplynutí lehoty na plnenie uvedenej vo výzve zo 16.03.2018 (výzva na č.l. 8) adresovanej žalovanej, ktorú výzvu žalovaná prevzala 19.03.2018 (potvrdenie na č.l. 10 v spise). Trojdňová lehota na plnenie mu uplynula 22.03.2018 a odo dňa 23.03.2018 je žalovaná v omeškaní s plnením. Preto priznal žalobkyni úrok z omeškania z priznaného nároku 1 121,69 eura odo dňa 23.03.2018 do zaplatenia a vo zvyšku nárok žalobkyne na úrok z omeškania ako nedôvodný zamietol. Úrok z omeškania bol priznaný podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s poukazom na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení noviel.

Vzhľadom na uvedené rozhodol tak, že žalovanú zaviazal na úhradu sumy 1 121,69 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 121,69 eura od 22.03.2018 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

V závere k 10 ročnej premlčacej lehote namietanej žalobkyňou poukázal na rozhodnutia NS SR z 18.10.2018, sp.zn. 1Cdo/238/2017, sp.zn. 7Cdo/227/2019 a 7Cdo/161/2019 zo dňa 29.09.2020. Dovolací súd v nich uzavrel, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa, vo všeobecnosti a bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Taktiež uviedol, že len samotné, všeobecne uvádzané skutočnosti a fakty o profesionálnom podnikateľskom postavení žalovanej ako nebankového subjektu v oblasti poskytovania úverov a ani súčasná, resp. doterajšia súdna prax realizovaná s cieľom ochrany spotrebiteľa obdobných prípadoch, nemôžu automaticky zakladať úmysel nebankového subjektu. Z vykonaného dokazovania nemal nad všetku pochybnosť preukázaný jednoznačný úmysel. Nemal nad všetku pochybnosť preukázané, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mala žalovaná úmysel získať majetkový prospech na úkor žalobkyne. Bez takéhoto preukázania úmyslu žalovanej a to jednak vedomostnej, ale aj vôľovej zložky úmyslu, musí byť pre prípad premlčania aplikovaná len všeobecná trojročná objektívna doba. Napriek tomu, že žalovaná ako veriteľ z úverového vzťahu pripravovala návrh zmluvy a súd z dôvodu chýbajúcich zákonných náležitostí v zmluve o úvere dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovanou žalobkyni je úver bez poplatkov a bez úrokov, neodôvodňuje prijať záver, že žalovanou prijaté bezdôvodné obohatenie je úmyselné. Toto jednoznačne a nad všetku pochybnosť preukázané nebolo.

O trovách účastníkov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa sa žalobou domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 2 704,26 eura s prísl. (100 %). Priznal jej 1 121,69 eura s prísl. (41 % žalovanej sumy). Vo zvyšku (59 % zo žalovanej sumy) žalobu zamietol. Žalovaná bola v konaní úspešnejšia. Miera úspechu úspešnejšej žalovanej bola 18 % (59 % - 41 %) a v takejto výške jej nárok na náhradu trov (prvostupňového aj odvolacieho) konania priznal voči v konaní neúspešnej žalovanej.

Žalobkyňa podala odvolanie voči výrokom II. a III. odôvodnené tým, že súd prvej inštancie: - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces – súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam – rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. je nesprávne, čo sa odzrkadlilo aj v nesprávnosti výroku III., súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku II. nedostatočne odôvodnil, čím jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Súd prvej inštancie v odseku 11. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že záväzok žalobkyne uhradiť žalovanej dlžnú sumu 384,94 eura bol splnený už úhradami vykonanými od 25.03.2008 do 16.11.2010, všetky ostatné úhrady realizované neskôr, boli už nedôvodné. V tejto časti dospel k správne mu zisteniu, že bola povinná uhradiť žalovanej iba sumu 384,94 eura. Na základe nesprávneho právneho posúdenia veci dospel k nesprávne mu záveru, že všetko, čo plnila pred dátumom 23.03.2015 je premlčané, uplynula trojročná objektívna premlčacia doba. Z odsekov 13.a 14. odôvodnenia

napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie posúdil celý nárok uplatnený ako bezdôvodné obohatenie. V časti vyplatenej exekútorom posúdil uplatnený nárok podľa § 451 ods. 2 OZ. V časti trov exekúcie posúdil uplatnený nárok podľa § 454 OZ, keďže plnila za žalovanú niečo, čo mala podľa práva plniť žalovaná. Jej nárok nie je premlčaný. Je potrebné použiť 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu, čo podoprela súdnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nezaoberal s judikatúrou, na ktorú poukazovala. Podrobne zdôvodnila vo svojom podaní úmyselné konanie žalovanej. Žalovaná podala návrh na vykonanie exekúcie na základe nulitného rozhodnutia, ktoré nikdy nebolo spôsobilým exekučným titulom a celé roky v rámci exekúcie vymáhala od nej finančné prostriedky, aj potom, ako 20.05.2016 podala návrh na zastavenie exekúcie. Ďalej uviedla, že v odseku 17. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie NS SR z 18.08.2018 sp.zn. 1Cdo/238/2017 a následné rozhodnutia, ktoré na dané rozhodnutie odkazujú, s tým, že nemal jednoznačne a nad všetku pochybnosť preukázané, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mala žalovaná úmysel získať majetkový prospech na úkor žalobkyne. Tento názor súdu bol prekonaný resp. je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora vo veci C-485/19 LH proti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. zo dňa 22.04.2021, podľa ktorého „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ V zmysle smernice Rady 93/13/EHS sa úmysel predpokladá a dôkazné bremeno spotrebiteľa odpadá. Na podopretie jej tvrdení predložila rozsudok KS v Prešove sp. zn. 18Co/172/2018 zo dňa 20.10.2020. Súd prvej inštancie sa predloženým rozhodnutím ani pripomienkami Komisie EÚ v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nezaoberal. Medzičasom bol vo veci vydaný vyššie citovaný rozsudok Súdneho dvora, ktorý súdy začali po jeho vydaní implementovať do svojej rozhodovacej činnosti a na jeho základe aplikovať na obdobné prípady 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu. Poukázala na rozhodnutia KS v Prešove sp.zn. 16CoCsp/9/2020 a 16CoCsp/13/2020 zo dňa 31.05.2021. Na základe vyššie uvedeného mala za to, že súd prvej inštancie v súlade s právom Európskej únie a pripomienkami Komisie EÚ mal správne použiť 10 ročnú premlčaciu dobu. Jej záväzok voči žalovanej bol splnený už platbami od 25.03.2008 do 16.11.2010. Všetky ostatné úhrady boli nedôvodné. Žaloba bola podaná dňa 23.03.2018. Pri správnom právnom posúdení veci a použití 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, neprišlo k premlčaniu ani tej časti uplatneného nároku, v ktorej súd prvej inštancie žalobu vo výroku II. napadnutého rozhodnutia zamietol. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadala, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nové Zámky pod č.k. 5Csp/36/2018-504 zo dňa 06.07.2021 v napadnutej časti zmenil – vo výroku II. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňu sumu 1 582,57 eura (časť, v ktorej súd prvej inštancie zamietol) s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 582,57 eura od 23.03.2018 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku – vo výroku III. tak, že jej priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100% a na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Žalovaná sa k odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku – zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobkyne podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je opodstatnené a preto napadnutý rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti a zmenil podľa § 388 CSP, čo malo vplyv na rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 396 ods. 2 CSP. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože žalobkyňa síce zdôvodnila odvolanie ustanovením § 365 ods.ods.1 písm. b) ,e), h) CSP, ale z obsahu jej odvolania jednoznačne vyplýva, že namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie aplikujúceho 3 ročnú premlčaciu objektívnu lehotu. Odvolací súd sa preto nezaoberal dôvodmi odvolania spočívajúcimi v porušení práva na spravodlivý súdny proces a nesprávne zistenom skutkovom stav veci, pretože zistený skutkový stav nebol medzi stranami sporný, žalobkyňa ho v odvolaní nenamietala, namietala nesprávne aplikovanú 3 ročnú objektívnu premlčaciu dobu pre nerešpektovanie rozhodnutia súdneho dvora v zásade efektivity.

5. Odvolací súd v minulosti zaujal iné stanovisko k plynutiu lehôt bezdôvodného obohatenia. Je však viazaný najvyššou súdnou autoritou, rozhodnutím Súdneho dvora vo veci C -485/19 LH proti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. zo dňa 22.04.2021, podľa ktorého sa má zásada efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnené zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

Na uvedené rozhodnutie reagoval NS SR v rozhodnutiach 7Cdo/96/2020 z 28.02.2022, 7Cdo/79/2021 z 31.01.2022, 5Cdo/29/2021 z 28.09.2021 a ďalšej najnovšej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu.

6. Na kolégiu sudcov občianskoprávneho úseku celého Krajského súdu v Nitre konaného 18.05.2022 bola predmetom rokovania otázka výkladu zásady efektivity. Predsedníčka občianskoprávneho kolégia NS SR uviedla, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že nie je možné použiť trojročnú objektívnu premlčacia dobu, len desaťročnú bez ohľadu na zavinenie, ktoré sa neskúma, premlčacia doba začína plynúť od vzniku bezdôvodného obohatenia.

Odvolací súd viazaný rozhodnutím najvyššej súdnej autority preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aplikujúceho trojročnú premlčaciu dobu zmenil tak, že žalobe vyhovel v celom rozsahu. Rozsudok zmenil bez nariadenia odvolacieho konania, pretože vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, ktorý nebol medzi stranami sporný.

Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žaloba bola podaná na súde 23.03.2018. Žalobkyňa platila platby v období od 25.03.2008 do 12.10.2017. Dlžnú sumu uhradila. V žalobe tvrdila, že istinu zaplatila 16.08.2010, žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe tvrdila, že istinu žalobkyňa zaplatila 28.04.2011 a odvtedy jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku. Predmetom odvolacieho konania nie je skúmanie subjektívnej premlčacej doby, v tejto časti žalobkyňa nevzniesla námietky odvolania, pretože súd prvej inštancie dospel k záveru o neuplynutí premlčacej doby, počítajúc plynutie lehoty od 12.10.2017. Súd prvej inštancie konštatoval platenie úhrad od 25.03.2008, kedy 10 ročná premlčacia doba od jednotlivých splátok začala až od uvedeného dňa. Žaloba bola podaná 23.03.2018, v desaťročnej premlčacej dobe. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v zamietajúcej časti a žalobe vyhovel v celom rozsahu.

7. O trovách konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 2 v spojení s § 262, § 255 CSP a úspešnej žalobkyni v celom rozsah priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej

zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).